

2020. február 23.

Nyíregyháza

Istentisztelet címe: Segélykiáltás

„³¹Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: **Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak.** ³²Átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, ³³és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad. ³⁴Ők azonban semmit sem értettek ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat. ³⁵Történt pedig, amikor Jerikóhoz közeledett, hogy egy vak ült az út mellett, és koldult. ³⁶Hallotta, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi az. ³⁷Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra. ³⁸Ekkor így kiáltott fel: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! ³⁹Akik elől mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁰Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék hozzá. Amikor közel jött, megkérdezte tőle: ⁴¹„Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Ő így szólt: „Uram, hogy lássak.” ⁴²Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtartott.” Lk 18,31-43

Szeretett Gyülekezet!

Egy hosszú igeszakasz áll előttünk ezen a délelőttön. Engedjétek meg, hogy mielőtt ebből a hosszú igeszakaszból egy hangsúlyos mozzanatot kiemelnék, két nagyon fontos alapot hadd fektessenek le, amiben nem köthetünk kompromisszumot.

Az **első** fontos megállapítás: Jézus Krisztus hitünk alapja, aki azért jött ebbe a múlandó világba, azért öltött emberi testet, hogy bűneinknek minden büntetését, minden következményét magára vállalja. Halt meg az Igaz a nem igazakért, hogy a bűn hatalmától, a pokol, a kárhozat állapotából – mely bűneinknek következménye – kiszabadítson, ahogy olvassuk a Zsidókhöz írott levélben, mely nagyon jól összefoglalja az ember helyzetét, állapotát és Jézus Krisztus megváltói művét: **„halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az Ördögöt; ¹⁵és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való**

félelem miatt egész életükben rabok voltak.” Zsid 2,14-15.

A **második** ilyen fontos megállapítás, hogy mindannyian a bűn és a halál hatalma alatt jövünk erre a világra, mindannyiunk lelki szemén a bűnt tekintve egy lepel van, az Ördög elhomályosította a lelki látásunkat, vakok vagyunk, de Jézus Krisztusnak van hatalma arra, hogy ezt a leplet lerántsa lelki szemeinkről, a bűnt bűnnek lássuk és Jézus Krisztus megszabadítson a bűn hatalmától, a bűn következményeinek félelmeitől és egy egészen új életet adjon. s ebben a két dologban nem köthetünk kompromisszumot. Jézus Krisztus azzal bízott meg bennünket, lelkipásztorokat, Őbenne hívőket, hogy hirdessük, Jézus Krisztus a Szabadító. Embereket ne eltávolítsunk Jézustól, hanem Hozzá vezessünk. Ne eltakarjuk Jézust előlük, hanem megmutassuk. Ne elhallgattassunk kereső, kérő, zörgető, vágyakozó embereket, hanem beszéljünk, prédikáljunk, hirdessük, hogy Ő ad új életet és örök életet! Ma erről sze-

retnék szólni nektek, hiszen az evangéliumban elhangzott történet is erre mutat rá. Tekintsünk ki a történetből, s nézzük meg – ahogy olvastuk az előzményeket, mi előzte meg ezt az eseményt. Jézus Jeruzsálem felé vette az irányt tanítványaival együtt, s arról beszélt, hogy „**³²A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi,** ³³**és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad.**” Lk 18,32-33a. Ezzel arra akart utalni, hogy nem a véletlen műve mindaz, ami Vele történik. A forgatókönyvet nem az élet írja és ő a „főhős”, sodródik az eseményekkel, hanem Ő ura a helyzetnek és minden pillanatát ismeri a rá váró dolgoknak. Minden Vele történő eseménynek üzenete és értelme van. Ezt még nem értik tanítványai, a körülötte levők, majd később értik meg azokat az összefüggéseket, amelyekről Jézus beszél. Mindenesetre előrevetíti, hogy nem a véletlen műve, hanem mindennek oka van. Ezzel a gondolattal és hírral mennek Jerikó városa felé, amikor már nem csupán Jézus és a tanítványi kör

megy, hanem megy az ünnepre készülő sokaság is, akik a pászka ünnepére készültek. Kik szívből, kik színből, de mentek és készültek az ünnepre és oda csapódtak Jézushoz. Vannak, akik legyeskednek Jézus körül, vannak, akik hízelegnek neki, vannak, akik hasznot akarnak húzni Jézusból, vannak, akiket érdek fűz Hozzá, vannak, akiket sodor a „vallási” ár, s vannak, akik Jézust szeretnék követni, akik egyek akarnak lenni Jézussal. Sokféle ember van körülötte a sokaságban. Ma is van egy nagy sokaság Jézus körül, de nagyon kevesen vannak, akik az életüket akarják letenni az Ő lába elé. Ma Magyarországon sokszor hallja az ember, hogy vannak megélhetési politikusok, én hadd beszéljek inkább arról, vannak nagyon sokan, akik megélhetési keresztyének, és ugyan így vannak megélhetési lelkipásztorok, akiknek az élete nem Jézus Krisztusról szól, hanem különböző üzletelésekről, mutyizásokról. Sokan akarnak seftelni Istennel, alkudozni, kompromisszumokat kötni, mert nekik többet ér minden haszon, ami Jézussal

jár és nekik nem maga Jézus Krisztus kell. Hadd hozzak egy bibliai történetet példaként erre: „¹⁸**Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzelével adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik,** ¹⁹**és így szólt: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezeimet, az vegye a Szentleket.”** ²⁰**Péter azonban ezt mondta neki: „Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!** ²¹**Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.”** ApCsel 8,18-21. Micsoda érdek – és hasznot mindenáron húzni akaró ember. És mennyi ilyen van ma is, akiknek nemhogy a szándékuk, de még a szívük sem egyenes. Az ilyenektől mentsen meg bennünket, gyülekezeteinket az Úr! Ott van ez a Jézussal vonuló sokaság, tömeg, s a nép hangjára, zajára felfigyel valaki. Máté és Márk evangéliuma más és más aspektusból mutatja be a történetet, de egyedül Lukácsnál olvashatunk arról, hogy a vak ember, akinek

Bartimeus a neve: „**kérdezősködött, hogy mi ez.**” Felfigyelt, érdeklődött, felragyogott számára egy reménysugár, hogy talán most vége lesz ennek az áldatlan állapotnak, vakságnak, koldulásnak, gyötrődő életnek. Ez az ember az utolsó szalmaszálba is meg akar kapaszkodni, mert meg akar gyógyulni minden szempontból. Ott van egy gyógyulásra vágyó ember és vállalva minden megalázottságot, kiabál, ordít, hogy felfigyeljen végre valaki rá. Sok ilyen ember volt Jerikó, vagy éppen Jeruzsálem utcáin és lehet, hogy már immunisak voltak az emberek rájuk. Azonban ez az ember valami mást mond, miután megtudta, hogy Jézus megy arra. „**Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!**” (37. v). A „Dávid Fia” kifejezésben a Messiás iránti reménysége tör fel a szívéből. Kiáltásában ott van a kétségbeesés és a reménység egyben. Mint aki már mindent megpróbált és Jézustól várja a segítséget. A 145. Zsoltárban azt olvashatjuk: „**¹⁸Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.**” Zsolt 145,18. És ezt a se-

gélykiáltást próbálják elhallgattatni. Van egy ember, aki utolsó szalmaszálként kapaszkodna, kérne, keresne, zörgetne, vágyakozna, s próbálják elhallgattatni. Belé akarják fojtani a keresés, zörgetést. Azonban ennek az embernek olyan nagy a vágya a gyógyulás iránt, hogy nem engedi magát elhallgattatni, sőt még hangosabban könyörög. Tudjátok hány ilyen megoldást kereső, segítséget kérő van az utcákon?! És én most nem általánosan, szociális szempontból beszélek. Hanem olyanokról, akik a bűn tengerében élnek, válságban van az életük, a házasságuk, a családjuk, összecsaptak fejük felett a hullámok és nem találnak kiutat. Nem találnak megoldást az életükre, a félelmeikre, a bűneikre és az egész tengő-lengő életük egy nagy segélykiáltás. Az emberek alkohol, pornó, kapcsolat függőségük, az abortuszaik mind-mind segélykiáltás. És nem vesszük észre, nem fáj, hogy mellettünk, a gyülekezeteink mellett emberek vesznek el. Halnak meg Isten nélkül, kerülnek pokolra. És nem félnek a pokoltól, a kárhozattól, a

bűn következményeitől, mert közülünk is sokan azzal nyugtatják magukat, hogy nincs is pokol, meg Jézus annyira szeret mindenkit, hogy úgy is üdvözülni. Rettenetes ezt hallgatni és áttolják a felelősséget ahelyett, hogy fájna a másoknak az elveszettsége. Ahogy Pál apostol írja. „**1Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által, 2hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet. 3Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett.**” Róm 9,1-3. Pál szíve megszakad, hogy zsidó testvérei nem ismerik fel Krisztust. Drága Testvérem! Te, aki itt ülsz ezen a mai istentiszteleten! Megszakad a szíved másokért, akik nem ismerik Jézus Krisztust? Akik nélküle élnek? Szeretnéd őket Jézus Krisztushoz vezetni? Alkalomról-alkalomra együtt vagyunk, de vajon érezzük a felelősséget, hogy mennyi segílyt kiáltó ember él itt Nyíregyházán? Fáj nekünk, hogy mennyi az

elveszett körülöttünk, családjainkban, munkahelyeinket? Meghalljuk még egyáltalán ezeket a segélykiáltásokat? Oda tudjuk vezetni Jézushoz ezeket az embereket, akik Krisztus nélkül élnek az életünkkel, a bizonyoságtételünkkel, a szavainkkal? Vagy kíméljük az életünket! Pál olyan meghatóan ír erről a Krisztushoz vezetésről: „**20Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. 21Bizonyoságot tettem zsidóknak is meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. 22És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe. Hogy mi ér ott engem, nem tudom, 23csak azt, hogy a Szentlélek városról városra bizonyoságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. 24De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért**

kaptam, hogy bizonyágot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” ApCsel 20,20-24

A Jelenések könyvében arról ír János „**11Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.**” Jel 12,11. Az egyházak, a gyülekezetek, a lelkipásztorok, a hívők feladata az, hogy akkor is hirdetni kell a Jézusról szóló evangéliumot, amikor el akarnak hallgattatni. Az egyházak, a lelkészek, papok, gyülekezeti tagok bűne, amikor sikerül elhallgattatni őket és már nem a Krisztushoz vezetés a legfontosabb feladat és küldetés. Nem az életrendezésre hívás, nem a megtérés, nem a bűnbánat, nem az újjászületés. Egyházaink állványozó egyházak lettek, kívülről szépülnek, de mintha már immunisak lennének ezekre a segélykiáltásokra. Pedig a legfontosabb feladatunk, hogy a sokaságban, a tomboló világban meghalljuk azokat a kereső, kérő, zörgető, vágyakozó kiáltásokat, és megtérésre, bűnbánatra hívjunk embereket. A Sátán, a világ elterelte a fi-

gyelmünket a legfontosabbról. Spurgeon egyszer azt mondta: „*Az egyháznak azért van olyan kicsi hatása a világra, mert a világnak olyan nagy hatása van az egyházra.*” Nekünk az életünkkel, a szavainkkal hatással kell lennünk a világra. Ne kíméljük az életünket, imádkozó, elveszettekért könyörgő gyülekezetek lehessünk, akiknek a vágyuk az ébredés, emberek gyógyulása.

Nem kell-e nekünk, lelkipásztoroknak, gyülekezeti tagoknak még jobban a szívünkre vennünk a lelkek örök életre való megmentését? Hogy itt Nyíregyházán is minél többeknek új élete és örök élete legyen. Megtenni mindent, hogy még az életünk se legyen drága azért, hogy odaszeressünk embereket Jézus Krisztushoz, mert szeretnénk, ha ők is ott lennének, amit Jézus ígért a János 14-ben: „**2Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?**” Jn 14,2

A sokaságból így próbálták ezt a vak embert lecsendesíteni, de nem tudták. Annál hangosabban kiáltott és Jézus meghallotta, mert azt olvassuk az Igében: „**15Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.**” Zsolt 91,15 és „**aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.**” Róm 10,13.

Jézus odahívatta magához és megkérdezte tőle: „**Mit kívánsz, mit tegyek veled?**” Ő így szólt: „**Uram, hogy lássak.**” (41. v.). Jézus vele mondatja ki, nem automatikusan cselekszik, nem ráerőlteti magát másokra, de kérésre, segítségül hívásra megteszi. Akarj változást az életedbe! Jézus vár az akarati döntésünkre, s ehhez te is kellesz! Ez az ember látni akart, de nem csupán fizikai látásra vágyott és ezt Jézus tudta nagyon jól, ezért tette hozzá: „**Láss! A hited megtartott.**” (42. v.). Jézus itt a *σέσωκέν - σώζω* kifejezést használja, amit azt jelenti „*megment, megszabadít, megtart, életben tart, üdvözít*”. Nem a fizikai látás üdvözít, hanem egyedül a Krisztusba

vetett hit biztosít örök életet! Jézus csodatételeiben soha nem a fizikai gyógyulás kap hangsúlyt, hanem a belé vetett hit, bizalom, tudniillik Jézus elsősorban nem gyógyítóként jött, hanem Szabadítóként. Ezért olvassa fel messiási „programját” Ézsaiás könyvéből: „**1Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötöztem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a fogságnak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.**” Ézs 61,1.

Ennek a meggyógyított és megszabadított embernek pedig hatalmas hála lett a szívében, ami a Jézus követésében és az Isten dicsőítésében mutatkozott meg. Nem hasznolt akart húzni Jézusból, hanem szíve tele lett hálával és életét Jézusnak szentelte.

Ilyen megszabadítottak, hálás szívűek és Krisztust követők legyenek minél többen gyülekezeteinkben, és ilyen hálátelt szívvel vezessünk Jézus Krisztushoz embe-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

reket. Hogy meghalljuk a segélykiáltókat és Jézusról tanúskodjunk, aki azért jött, hogy **„halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az Ördögöt; ¹⁵és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”** Zsid 2,14-15.

A vak Bartimeus így kaphatott fizikai és lelki gyógyulást. Így kerülhetett le fizikai és lelki szemeiről a lepel és láthatta Krisztust Úrnak és kaphatott új életet. Talán nekünk itt a többségnek a fizikai látás megadatott, de vajon le lett már rántva az a lepel lelki szemeinkről, s olyannak látjuk Jézus Krisztust, amilyen valójában? Az a két alapmegállapítás vajon ott van-e bennünk, szívvel elhisszük és szájjal megvalljuk-e?

Ámen!